

GRAPEFRUIT JUICE MET EEN TIC!

Thriller in drie bedrijven

door

LOEK ELICH

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **GRAPEFRUIT JUICE MET EEN TIC!** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **LOEK ELICH** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Clara Woudenberg - (92)

Ellen Woudenberg - (±35) haar achternicht

Paula - haar huishoudster

Stephan Karper - (±45) inwonend verpleger

dokter Overweg - huisarts (v)

Andreas Oltmans - notaris

Bert de Ridder - inspecteur van politie

Jan(tine) de Graaf - agent van politie (m/v)

DECOR:

Woonkamer. In de achterwand een open verbinding met de hal. Links de openslaande deuren naar het terras en de tuin.

EERSTE BEDRIJF:

- 1e tafereel - dinsdagmiddag
- 2e tafereel - dinsdagnacht

TWEEDE BEDRIJF:

- 1e tafereel - woensdagmorgen
- 2e tafereel - woensdagmiddag

DERDE BEDRIJF:

- 1e tafereel - woensdagnacht
- 2e tafereel - donderdagmorgen

EERSTE BEDRIJF (eerste tafereel)

ELLEN (*op, gevolgd door Paula*): Is ze in de tuin?

PAULA: Dat denk ik niet. De laatste tijd laat ze zich 's middags een eindje door het bos rijden. Wandelen noemt ze dat.

ELLEN (*loopt door naar de tuindeur*): Blijft ze dan niet erg lang weg?

PAULA: Soms wel.

ELLEN: Hoe gaat het nu met haar?

PAULA: Ze gaat achteruit. Ze is erg gauw moe. En altijd maar die hevige pijn. Vooral in haar heupen en knieën. Maar ze laat nooit iets merken. Soms lijkt het of ze nergens last van heeft.

ELLEN: 't Is nu toch de tijd voor haar middagslaapje.

PAULA: Ze heeft geen vaste rusttijden meer. Ze doet haar best om alles wat ze vroeger heeft gemist nog in te halen.

ELLEN: Hoe ouder hoe gekker. (*ze loopt inspecterend door de kamer*)
Waar is die mooie antieke samovar die hier altijd stond?

PAULA: Gestolen.

ELLEN (*schrikt*): Gestolen? Wanneer.

PAULA: En de Chinese vaas en de Italiaanse miniatuurtjes.

ELLEN (*verbouwereerd*): Die ook?

PAULA: En de zilveren kandelaars die op het bureau stonden.

ELLEN: Nee! (*ze gaat naar het bureau*) En dat antieke inktstel?

PAULA: Ook. En haar juwelen en het tafelzilver. Alles wat waarde had.

ELLEN: Wanneer is dat gebeurd?

PAULA: De eerste week van januari, toen uw tante een paar dagen in bed moest blijven.

ELLEN: Inbraak?

PAULA: Het moet een insluiper geweest zijn. Er was niets geforceerd. Omdat zij toch in bed moest blijven, heb ik in die week de kamer maar een grote beurt gegeven, en eh.... tja.

ELLEN: Is de politie erbij geweest?

PAULA: Natuurlijk. Die heeft ze direct laten komen. Maar die heeft niet veel kunnen doen. Er waren zelfs geen vingerafdrukken.

ELLEN (*ze leest de afzenders op de enveloppen die op het bureau liggen en ze kijkt ook in de laden*): Dus al haar kostbaarheden zijn gestolen. Was het jouw schuld?

PAULA (*haalt haar schouders op*): Ik dacht dat ik de deur goed afgesloten had. Maar ja, ik heb het ook niet expres gedaan.

ELLEN: Hoe reageerde zij toen je het haar vertelde?

PAULA: Ze vond het vreselijk naar. Maar later deed ze er vrij laconiek over. Ze zei dat ze die dingen toch niet in haar kist kan meenemen.

ELLEN: Echt iets voor haar, zo'n reactie.

PAULA: Ondanks de pijn die steeds erger wordt.

ELLEN: Of misschien wel dankzij. Ze heeft het niet gemakkelijk. Maar wat wil je. Ze is tweeënnegentig.

PAULA: Als je niet beter weet geef je haar nog geen zeventig.

ELLEN: Kom nou zeg. Zij eruit zien als zeventig?

PAULA: Dokter Overweg zegt dat haar levenslust nog met de dag toeneemt.

ELLEN: Zeker om haar moed in te spreken. Komt ze vaak?

PAULA: De dokter? Elke woensdag en soms een keer extra tussendoor.

ELLEN: Onderzoekt ze haar dan?

PAULA: Meestal drinkt ze alleen twee koppen koffie, maakt een praatje, schrijft een recept uit en gaat dan vlug naar de volgende patiënt.

ELLEN: Zet die koffer maar in m'n kamer. Dan ga ik me eerst douchen en omkleden.

PAULA: Daar was ik al bang voor.

ELLEN: Wat is er?

PAULA: Als u nu een berichtje had gestuurd dat u zou komen....

ELLEN: Wat is het probleem. De kamer nog niet aan kant? Dat is voor mij geen bezwaar, dat weet je.

PAULA: Was het maar zo eenvoudig.

ELLEN: Wat dan? Ben ik niet welkom?

PAULA: U bent altijd welkom, dat weet u. 't Is alleen dat meneer Stephan tegenwoordig in de logeerkamer woont.

ELLEN: Wie is meneer Stephan?

PAULA: Haar verpleger. Die is hier al een half jaar in huis.

ELLEN (*in gedachten*): O... dan is dat het. Een inwonende verpleger. Daar heeft ze me niets over geschreven.

PAULA: U belt haar ook nooit eens op. Sorry, dat is geen verwijt hoor. Ik denk dat ze gewoon vergeten is om het u te laten weten.

ELLEN: Net als die diefstal. Komt zuster de Bruin niet meer?

PAULA: Die moest er begin van dit jaar ineens mee stoppen. Ze kon haar op het laatst niet meer uit bed of in haar stoel tillen. De politie heeft nog huiszoeking bij haar gedaan.

ELLEN (*peinzend*): Zuster de Bruin is dus vervangen door een verpleger. Ja, dan zal dat het geweest zijn.....

PAULA: Waar denkt u aan?

ELLEN: Vorige week sprak ik notaris Oltmans in Amsterdam. Hij zei toen op zo'n lacherig toontje dat ze aan haar derde jeugd begonnen was. Maar hij klapte meteen dicht toen ik vroeg wat hij bedoelde. Hij

begon te stotteren alsof hij z'n mond voorbij gepraat had.

PAULA: Hij was vorige week nog hier. Dat valt me dan toch van hem tegen. (*zucht*) Ja, in het dorp maken ze de gemeenste grapjes over haar.

ELLEN: Hoe reageert zij daarop?

PAULA: Ik denk niet dat ze het weet. Ik heb het haar niet durven vertellen.

ELLEN: Waar kwam de notaris voor?

PAULA: Dat weet ik niet. Ze hebben de hele middag zitten praten, maar ik weet niet waarover het ging.

ELLEN: Over haar testament?

PAULA: Geen idee. Hij zat met een map vol papieren voor zich en ik zag hem aantekeningen maken. Maar verder heb ik er niets van begrepen.

ELLEN: Was die verpleger erbij?

PAULA: Die is altijd daar waar uw tante is.

ELLEN: Hoelang woont hij hier al?

PAULA: Midden januari kwam hij solliciteren en werd meteen aangenomen. Hij wilde eerst een kamer gaan zoeken, maar uw tante vond het praktischer om hem in huis te hebben.

ELLEN: Heeft hij dan geen familie?

PAULA: Niet dat ik weet. Daar heb ik hem nooit naar gevraagd.

ELLEN: Oud?

PAULA: Dacht ik niet, maar toch ook weer niet zo jong.

ELLEN: Hmm, erg duidelijk ben je niet.

PAULA: Hij doet vreselijk zijn best om aardig over te komen. En uw tante kan erg goed met hem opschieten.

ELLEN: En jij?

PAULA: Daar laat ik me liever niet over uit.

ELLEN: Juist... (*ze loopt nadenkend naar de tuindeur*) En nu?

PAULA: Wat bedoelt u?

ELLEN: Welke kamer krijg ik?

PAULA: Er staat nog een bed in het kamertje aan het eind van de hal. Maar misschien is het beter om te wachten tot uw tante terug is.

ELLEN: Goed. Laat je door mij niet ophouden. Ik vind het hier wel.

PAULA: Ja mevrouw. Mocht u me soms nodig hebben, ik ben in de keuken bezig. (*af via de hal*)

ELLEN (*overtuigt zich eerst dat Paula niet meer in de hal is, gaat dan naar de telefoon en draait een nummer*): ...Ans, met Ellen. Geef me Henry even..... Hai, met mij. Ga er maar even bij zitten, het is nog erger dan ik dacht. Ze heeft een verpleger in huis genomen, waar ze het volgens de huishoudster goed mee kan vinden..... Dat weet

ik niet want ik heb haar nog niet gesproken.... Ze maken nu een middagwandelingetje.... Zou het dan toch waar zijn?..... Tweeënne-
gentig, gewoon onbegrijpelijk..... Nou ja, daar kom ik nog wel achter.
O ja, en dan nog iets, er is hier in januari het nodige gestolen... Dure
antieke dingen..... Ze schijnt zich er niet al te druk over te maken.....
Geld heeft ze in elk geval nog voldoende. Ik hou je wel op de hoogte.
Kusjes... *(ze legt de telefoon neer en gaat naar de tuindeur. Als ze
haar tante ziet aankomen fatsoeneert ze snel haar kapsel en
kleding. Dan gaat ze naar buiten voor een hartelijke begroeting)* Sur-
prise, surprise, dat had je niet verwacht hè, tantetje van me.

TANTE *(verschijnt in een rolstoel, die geduwd wordt door Stephan)*:
Ellen? Wat doe jij hier?

ELLEN *(geeft haar een kus)*: Hè, dat zou je best wel een beetje
enthousiaster kunnen vragen. Of ben je niet blij om me weer eens
te zien?

TANTE: Gottogot wat ben ik blij. *(tot Stephan, die de rolstoel
binnenrijdt)* Daar staat nu mijn hele familie. Nou ja, wat ervan
overgebleven is dan. Ellen Woudenberg, de enige kleindochter van
mijn broer. *(tot Ellen)* En dat is Stephan, een schat van een
verpleger, m'n toegewijde huisgenoot en een prima boekhouder.

STEPHAN *(een lichte buiging)*: Hoe maakt u het mevrouw.

TANTE: Toe asjeblijft, geen flauwe plichtplegingen hoor. Je zegt maar
gewoon "jij, jou en Ellen" tegen haar.

ELLEN: Tante.

TANTE: Wat is er. Niet goed?

ELLEN: Moet dat nu.

TANTE: Waarom niet? Stephan en ik tutoyeren elkaar ook. Dat
conventionele gedoe is nergens goed voor..

ELLEN: Je hebt toch zeker recht op respect en eerbied.

TANTE: Respect waarvoor? Voor mijn leeftijd? Als er iemand is die
respect verdient, is hij het wel. Het is echt geen pretje om dag in dag
uit met mij te moeten optrekken.

STEPHAN: Dat is voor mij geen straf, dat weet je.

TANTE *(tot Ellen, terwijl Stephan haar uit de rolstoel en in haar fauteuil
helpt)*: Aaah, wat zegt hij dat lief hè? Maar zo is hij, ten voeten uit.
Altijd even voorkomend en opgewekt. Hij is nog maar zes maanden
bij me, maar in die korte tijd heb ik meer van het leven kunnen
genieten dan in alle lange jaren daarvoor.

STEPHAN: Niet overdrijven Clara. *(hij duwt de rolstoel naar de hal en
roept)* Paula! We zijn thuis!

TANTE: Ik geen thee hoor. Schenk me maar iets hartigs in. Daar ben
ik na die monsterrit wel aan toe. *(tot Ellen)* We hebben voor de

verandering het rechter bospad genomen. Een stormbaan van het leger is er niets bij.

STEPHAN (*gaat naar de bar*): Zeg het maar. Sherry?

TANTE: Is er nog "dry"? (*tot Ellen*) Zal wel niet, daar hebben we gisteren het restje van opgemaakt. Geef me maar eens een cognacje.

ELLEN: Tante.

TANTE: Doe niet zo benauwd. Ik hoef niet meer te rijden.

STEPHAN (*tot Ellen*): Wat drink jij?

ELLEN: Om deze tijd voor mij geen alcohol.

STEPHAN: Dan kan ik je de grapefruit juice aanbevelen. Die staat tegenwoordig altijd koud in de keuken. (*geeft tante haar glas*)

TANTE: Daar wacht ik niet op. (*nipt aan haar glas*) Hè, lekker. Weet je zeker dat je geen cognacje wilt. Ook niet een halfje voor de gezelligheid?

ELLEN: Nee, dank je.

PAULA (*op, met dienblad met de thee*): Goedemiddag. Zo, zit de wandeling er weer op?

TANTE: Wandeling? Een crosscountry zal je bedoelen. Die thee kan je wel weer mee terug nemen. We hebben nu trek in iets anders. (*zij en Stephan heffen het glas en nippen eraan*)

PAULA (*wisselt een blik van verstandhouding met Ellen en gaat dan richting hal*): Zoals u wilt mevrouw.

STEPHAN: Ach Paula, breng nog even een glas juice.

PAULA: Ja meneer.

TANTE: En Paula!

PAULA: Ja mevrouw?

TANTE: De sherry is op. Laat vanmiddag nog een paar flessen brengen. En zeg dat ze er ook nog wat cognac en witte wijn bij doen.

PAULA: Ja mevrouw. (*af*)

TANTE: Ik realiseer me ineens dat het meer dan tien jaar geleden is dat ik jou in zo'n zomerjurkje zag. (*tot Stephan*) Ze heeft er een gewoonte van gemaakt om me maar één keer per jaar te bezoeken.

STEPHAN (*lachend tot Ellen*): Foei toch.

ELLEN: Ik weet het. Ik ben tekort geschoten.

TANTE: Dan brengt ze me een stuk zeep voor m'n verjaardag. (*zucht*) Ach ja, voor de jeugd hoort een bejaard familielid nu eenmaal tot de ongemakken van het leven.

STEPHAN: We gaan niet zielig doen hè. Neem nog maar een slokje.

TANTE: Soms geef je me het gevoel dat je hier alleen komt om te controleren of ik nog niet dood ben.

ELLEN: Hè tante, dat mag je niet zeggen. Dat is niet waar.

TANTE: Het hele jaar hoor ik taal noch teken van je. Wat ik de laatste

maanden al niet meegemaakt heb. Het scheelde geen haar of ze hadden het hele huis leeggeroofd.

ELLEN: Ja, ik zag het meteen toen ik de kamer in kwam.

TANTE: Wat zag je?

ELLEN: Dat de samovar er niet meer stond, en die zilveren kandelaars en dat antieke inktstel. Paula vertelde me wat er gebeurd is. Dat moet vreselijk geweest zijn voor je.

TANTE (*morrend*): Als het spannend is, ben je er niet.

ELLEN: Nu toch wel.

TANTE: Die doodenkele keer dat je er bent blijf je nooit langer dan een paar dagen. Dan ben je vóór Kerstmis al weer weg.

STEPHAN: Kom kom, we gaan geen ruzie maken.

ELLEN: Je weet best dat ik het ook liever anders zou willen, maar dat ik dat door mijn werk niet kan.

STEPHAN: Wat doe je voor werk?

ELLEN: Ik run samen met een compagnon een theaterproductiebedrijf.

TANTE: Ze is gek. Ze werkt zestien uur per dag, zeven dagen in de week, en nog kan ze amper het hoofd boven water houden.

ELLEN: Ik moet toch érgens van leven.

TANTE: Dat is geen leven wat jij doet. Nou ja, daar kom je nog wel achter als je net zo oud wordt als ik. Maar dan is het te laat.

ELLEN (*tot Stephan*): We leggen ons toe op zomerevenementen, maar daarnaast hebben we ook een paar vaste klanten voor een wintergala. In onze branche is het moeilijk om aan opdrachten te komen.

TANTE: Dan zitten jullie nu zeker in de put.

ELLEN: Waarom denk je dat?

TANTE: Omdat je ineens midden in de zomer voor m'n neus staat.

ELLEN (*zucht*): Ik ben toe aan een paar dagen rust. Af en toe zie ik het gewoon niet meer zitten. Dan wordt alles zwart voor m'n ogen.

TANTE: Dus dacht je: ik ga maar naar Clara's sanatorium. Eigenbelang.

ELLEN: Je vindt het toch wel goed?

TANTE: Hoe zou ik jou kunnen weigeren. Jij en ik zijn de laatste loten van dezelfde stam.

ELLEN: Het duurt soms uren voor ik in slaap val.

TANTE: Heb je het al eens met cognac geprobeerd?

PAULA (*op met een glas grapefruit juice*): Voor u?

ELLEN: Ja, dank je. (*neemt een slokje*) Zo, dit is beter. Om deze tijd voor mij geen sterke drank. En zeker niet als ik me voel zoals nu.

TANTE: Toch helpt het. Bij mij tenminste wel. Het ontspant me. Beter

dan al die smerige tranquillizers en pijnstillers.

PAULA (*wisselt een blik van verstandhouding met Ellen*): Kan ik verder nog iets voor u doen?

TANTE: Doe jij je best maar in de keuken.

PAULA: Ja mevrouw. (*af*)

STEPHAN: Clara heeft gelijk. Inspanning is alleen goed als je voldoende rustpauzes neemt om tussentijds een beetje te relaxen.

TANTE: Toen zuster de Bruin zei dat ze het werk niet meer aankon, kreeg ik Stephan als een geschenk van de hemel. Hij heeft me geleerd hoe ik in mijn situatie nog zoveel mogelijk kan genieten. Al zal dat niet lang meer duren.

ELLEN: Dat zeg je al jaren.

TANTE: Kind, als je eens wist. Maar op zijn advies eet en drink ik nu gewoon wat ik lekker vind. (*tot Stephan*) Schenk me nog maar eens in.

STEPHAN: Om je te dienen. (*schenkt weer in*)

ELLEN: Alweer? Je hebt de eerste nog maar net op.

TANTE (*grijnzend*): Ik zie je denken: "Een vette keuken resulteert in een mager testament". (*naar Stephan wijzend*) Hij heeft me erop gewezen dat m'n doodshemd geen zakken heeft.

STEPHAN: Zo is 't. Geniet er maar van zolang je kunt. Wat je over houdt kan je toch niet meenemen.

TANTE: Wat kunnen mij die samovar en dat inktstel schelen. Daar is in m'n kist trouwens geen plaats voor.

ELLEN: Fijn dat je het zo gemakkelijk van je af kunt zetten.

TANTE: 't Doet me niets. (*een korte stilte*) Hoelang blijf je dit keer?

ELLEN: Als het mag, een paar dagen.

TANTE: Van mij mag het. Alleen... jouw kamer is nu van Stephan.

STEPHAN: O, maar ik wil met alle liefde....

TANTE (*interrumperend*): Nee, niets daarvan. Dat is jouw kamer. Jij woont hier. Zij niet, zij is een logée.

STEPHAN: Waar slaapt zij dan?

ELLEN: Paula zei dat er nog een bed in het kamertje aan het eind van de hal staat. Maar jij moet dat goedvinden.

TANTE: Mooi, dat is dan geregeld. (*ze drinkt haar glas leeg*)
Dat rechter bospad was toch te vermoeiend. (*met een van pijn vertrokken gezicht*) Breng me maar naar bed, dan ga ik eerst nog een uurtje liggen.

STEPHAN (*gaat naar de hal om de rolstoel te halen*): Goed idee. Alles op z'n tijd en niets forceren. Je bent tenslotte geen veertig meer.

TANTE: Veertig... was dat maar waar.

ELLEN (*tot tante*): Zal ik je helpen?

TANTE: Nee dank je. Ik heb liever dat hij dat doet. Hij kent het klappen van de zweep. Geen kwaad woord over zuster de Bruin hoor, maar ze kan niet tippen aan mijn Stephan, hè jongen van me.

STEPHAN (*speels*): Uw wagen staat voor mevrouw.

TANTE: Help me even chauffeur. Heb je nog een plaatsje bij het raam?

STEPHAN (*helpt haar in de rolstoel*): Ik zal eens zien wat ik doen kan. Wat dacht mevrouw hiervan?

TANTE: Prima. Ik zou zeggen, rijden maar.

STEPHAN: En waar gaat de reis van mevrouw heen?

TANTE: Droomland. Maar doe wel een beetje voorzichtig in de bocht.

STEPHAN: Zeker mevrouw. (*terwijl tante naar Ellen wuift, rijdt hij met haar weg. Ellen kijkt hen na. Als ze de kamer weer in loopt, komt ook Paula binnen*)

PAULA: Is uw tante gaan rusten?

ELLEN: Ja.

PAULA: Hebt u het nog over uw kamer gehad?

ELLEN: Voor die paar dagen neem ik dat kleine kamertje.

PAULA: Ik zal uw koffer erheen brengen.

ELLEN: Ga even zitten Paula. Ik wil je wat vragen. (*ze wacht even tot Paula zit*) Die misselijke grapjes die ze in het dorp over haar vertellen.....

PAULA: Ja?

ELLEN: Wat moet ik me daarbij voorstellen.

PAULA: Ach... onsmakelijke lasterpraat.

ELLEN: Over haar en... hem?

PAULA: Ja.

ELLEN: Denken ze dat hij een gerontofiel is?

PAULA: Wat is dat?

ELLEN: Iemand met een ziekelijke drang tot geslachtsverkeer met bejaarden.

PAULA: Bestaan die dan echt?

ELLEN: Gaan die praatjes daarover?

PAULA: Ja, maar... ik heb nooit geweten dat zulke mensen echt bestaan.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto